

ЦУД ЖЫЦЦЯ, або Як навучыцца жыццялюбству

У дзень нараджэння Мішкі пяцігадовая Мялаша была шчаслівая. Яна яшчэ не зведала горычы ад чужога дабрабыту, якая апаноўвае некаторых людзей у хвіліны радасці блізкага. Дзяўчынка з нецярпеннем скакала каля свайго старэйшага брата, пакуль ён павольна распакоўваў свае падарункі, і захоплена войкнула, калі Мішка раскалаў шакаладнае яйка памерам з паветраны шарык, і адтуль высыпалася на стол мноства розных прысмакаў. Мішка шчодро дзяліўся сваім салодкім багаццем, перажываючы хвіліны радаснага захаплення ад такой колькасці любімых ласункаў.

Увечары, укладваючыся ў ложка, Мялаша задуманна спытала:

— Мам, памятаеш, ты казалася, што маё свята будзе пасля дня нараджэння Мішкі. Значыць, заўтра?

— Не, маленькая. Твой дзень нараджэння будзе толькі восенню, а цяпер лета. Мы летам адпачываем у вёсцы. Восенню ты пойдзеш у садок, а Мішка і Ульянка ў школу — вось тады і будзем святкаваць.

— Але што мне рабіць зараз? — разгублена спытала Мялаша.

— Зараз час спаць, — адказала, усміхаючыся, я. — А заўтра ты прачнешся і пойдзеш у басейн, будзеш гуляць у садзе, лазіць па дрэвах, забавляцца з катамі і сабакам і лавіць разам з сястрой яшчарак. Зрэшты, усё, што табе захацацца.

— Я хачу дзень нараджэння!

— Але ж ты нарадзілася восенню, а дзень нараджэння святкуецца, калі ты з'явілася на свет. Увосень ападае лісце з дрэў, птушкі ляцяць на поўдзень, сонейка ўжо грэе не так моцна, як улетку...

— Значыць, на маё свята будзе холадна, і мы не будзем купацца ў басейне? — засмучана спытала дачка.

— Твой дзень нараджэння — самы шчаслівы дзень восені, я вельмі чакала з'яўлення такой цудоўнай дзяўчынкі ў нашай сям'і, — паспрабавала я падбадзёрыць дачку. — І мне той восенню не было холадна. Я піла рамонкавы чай, каб ты нарадзілася такая ж прыгожая, як кветка, і апраналася цяплей, каб не растраціць тое цяпло, што ты дарыла, калі жыла ўва мне.

Мялаша не раз чула гісторыю свайго нараджэння, таму яна даволі хутка супакоілася і ўрэшце рэшт заснула.

Да гэтай размовы мы з ёй вярнуліся ўжо ў кастрычніку. Яна збірала ярка-жоўтае лісце клёна ў букетік па дарозе з дзіцячага садка дадому. І раптам войкнула.

— Мам, лісце ападае! Восень! Дзе мой дзень нараджэння?

Я адказала, што ўжо хутка, але малая не палічыла адказ вычарпальным. Потым я стала тлумачыць, што ў кожнай пары года па тры месяцы. Мялаша старалася запомніць і назвы месяцаў, і колькі ў іх дзён, і ў які з іх у яе дзень нараджэння. Але было відаць, што для яе тое проста словы і лічбы. Мне ж вельмі хацелася парадаваць малую і настроіць яе так, каб гэтае чаканне не было азмрочана сумам, а было зараджана радасцю і натхненнем.

Стала ёй раскаваць, што само чаканне свята можна зрабіць вельмі вясёлым. Прачнуўшыся, ісці на кухню, дзе яе будзе чакаць любімы сняданак — чай з малаком і печывам, адзявацца ў садок пад прыгожыя дзіцячыя песенькі, потым, рассякаючы лужыны самакатам, імчаць на аўтобусны прыпынак, а па дарозе дадому складаць цудоўныя восеньскія букеты...

— А можна яшчэ весела скакаць па лужынах, — працягнула Мялаша, улавіўшы сэнс таго, што я хацела ў ёй абудзіць. — Можна бегаць за парасонам, які я не магу ўтрымаць падчас дажджу... Яшчэ лепш у двары скаціцца з горкі і трапіць прама ў лужыну або чакаць па вечарах Ульяну, каб яна са мной выразала фігуркі, ці гуляць з катамі ў дошкі-маці...

— Так! Кожны апалы лісцік, кожны пражыты дзень будзе набліжаць цябе да твайго свята, — сказала я. — А потым мы павесялімся на твой дзень нараджэння і пачнём чакаць Новы год, Каляды і дзень нараджэння Ульяны. Падчас чакання гэтых свят мы будзем катацца на санках па снезе, упрыгожваць наш дом і ёлку цацкамі і мішурай...

Мы пералічалі любімыя радасныя падзеі нашага звычайнага жыцця ўсю дарогу дадому. Успомнілі ўсе свята і дні нараджэння нашай сям'і і тое, як весела можна бавіць час ад свята да свята. Мялаша ад гэтага адкрыцця была ў захапленні. А я ціха радавалася таму, што мая малая сталее і вучыцца любіць і бачыць цуд жыцця.

Наталля ТАЛІВІНСКАЯ.

Вольга ЧАМАДАНАВА:

«Калі здарылася бяда — ідзіце туды, калі можаце дапамагаць — дапамагайце»

Яшчэ нядаўна Вольга Чамаданова лічылася тварам беларускай міліцыі. З'яўляючыся начальнікам упраўлення інфармацыі і грамадскіх сувязяў МУС, яна заўсёды была ў эпіцэнтры падзей, аперацыйна рэагуючы на тое, што адбываецца ў сілавым ведамстве і ўвогуле ў краіне. Якія б пасады Вольга Мікалаеўна ў свой час ні займала, заўсёды было зразумела: чалавек яна неабякавы — ні да свайго прафесіі, ні ў цэлым да таго, што адбываецца навокал.

З нядаўняга часу Вольга Чамаданова ўзначальвае Галоўнае ўпраўленне ідэалагічнай работы і па справах моладзі Мінгарвыканкама. Нягледзячы на тое, што цяпер яна ходзіць на работу, а не на службу, вольнага часу ў палкоўніка міліцыі запа-

су больш не стала. Ці хапае яго на сябе і на сям'ю, улічваючы той шалёны рытм, у якім яна апошнія гады жыве, карэспандэнт «Звязды» даведлася з першых вуснаў.

(Заканчэнне на 3-й стар. «СГ».)

«ЧЫРВОНАЯ ЛІНІЯ» ДЛЯ ДЗВЮХ ЖАНЧЫН

Ці могуць свякрухі і нявесткі жыць дружна?

Спачатку анекдот. Свякроў тэлефануе нявестцы: «Ну, як там мой сыночак?» — «Ды як, як... Гарэлку п'е, па бабах швэндаецца!»... — «Ну, дзякуй богу, абы не хварэў!»

Заўважана, анекдоты пра свякруху і нявестку прыкметна злейшыя, чым пра цешчу і зяця. Чаму так адбываецца? Чаму лад паміж гэтымі жанчынамі цяжка дасгальны? Пры якіх умовах гэта магчыма? Разбіраемся разам з псіхалагам Таццянай ШАРАНДАЙ.

На сцезцы вайны

Старэйшае пакаленне яшчэ, напэўна, памятае той

мадства. Па словах псіхолога Таццяны Шаранды, 99 % яе кліентак катэгарычна супраць таго, каб карыстацца такім зваротам да маці мужа. Ды і сучасным свякрухам гэта не падабаецца.

— Адносіны са свайго маці і свякрухай — гэта дзве зусім розныя гісторыі. З мамай звычайна дачка заадно, са свякрухай нявестка вельмі часта «ў контрах», таму што змагаецца за свайго мужчыну...

— Мы часта нават не заўважаем, як у сем'ях праграмуець будучыя адносіны

Урокі псіхалогіі

свайх дзяцей, — падкрэслівае Таццяна Шаранда. — Напрыклад, маці каза дачце: «Вучыся зарабляць, каб не залежаць ад мужа і ад яго радні. Свякроў — гэта не мама. Будзе ўвесь час «плаваць». Ты вытрымаеш такое? Ды і навошта? Лепш сабраць рэчы і сысці ва ўласную кватэру». Хіба гэта не псіхалагічная ўстаноўка на будучыню? Ці варта здзіўляцца, што жанчына, выхадзячы замуж, апрыёры настраена на вайну з мамай свайго спадарожніка?

(Заканчэнне на 8-й стар. «СГ».)